

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. An requiratur acceptatio populi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

quem si lex ipsa non exprimat, hoc ipso presumitur tacite illum requirere, qui prudentum iudicio pro sufficiente agnoscitur: atqui ad obligationem inducendam ex natura rei non requiritur publicatio in omnibus provinciis subiectis, cum modus leges in Curia promulgatas divulgandi aliis viis obtineri possit.

Ad 2. nego min. nam ut efficacia obligatoria quam lex per promulgationem formaliter obtinet, operetur suum effectum in subditis, per modum conditionis requiritur notitiam in majori parte communitatis, quae non habetur statim post promulgationem praesentibus factam.

17. Quaes octavo. Utrum Bullae Pontificiae, quibus aliqua sententiae Authorum tanquam scandalosae, & temerariae damnantur, & praedicari prohibentur, obligent ante publicationem in dioecibus factam, dummodo aliis sufficienter innotescant?

Respond. affirmativè: Nam eiusmodi Bullae Apostolicae non tantum sunt praecipuae, sed etiam declaratoriae veritatis, neque statuunt aliquid jus novum, sed, quid sit juris Divini, vel naturalis, exponunt, & roborant. Atqui fideles tenentur se conformare Summi Pontificis definitivae declarationi, independenter à facta speciali publicatione, quotiescunque aliquid è Cathedra definit atque declarat tanquam viva fidei & morum regula: siquidem [ut specialiter dicitur in Tract. de fide] Sum. Pont. è cathedra loquens non potest errare, sive proponat credenda, sive agenda: cum enim Ecclesia DEI aequè indigeat morum sanctitate, quam fidei unitate, tam esset absurdum, si caput Ecclesiae approbaret turpia pro honestis, vel damnaret honesta pro turpibus, quam si approbaret falsa pro veris, vel damnaret vera pro falsis: sicut ergo facta Romae solemni canonizatione alicujus Sancti, teneor ipsi habere pro Sancto, quamprimum mihi illa canonizatio sufficienter innotescit, etiam non facta promulgatione in partibus, sic teneor illam opinionem habere pro falsa, quam Sum. Pont. veluti falsam, scandalosam &c publice ex cathedra declaravit, quantumvis nulla specialis promulgatio in partibus accesserit.

§. IV.

An requiratur acceptatio populi?

16. Respondeo & dico primo. Nec Iges Pontificiae nec alterius Ecclesiasticae valor dependet ab acceptatione populi. Suarez l. 4. c. 16. cum communi. Et ratio primi est, quod Summus Pontif. plenariam potestatem legislativam accepit immediatè à Christo per illa verba: *Pasce oves meas. Quodcumque ligaveris super terram &c.* Unde in exercitio hujus potestatis non ipse à populi consensu pendere, sed populus ad legem acceptandam ab ipso obligari potest. Ratio secundi est, quod neque Praelati Ecclesiastici à populo, sed immediatè à Summo Pont. vel Episcopis, &

mediatè à Christo potestatem leges ferendi acciperint: unde à populi acceptatione in illa non dependent.

Respondeo, & dico secundo. Neque leges civiles summorum Magistratum à populi acceptatione dependent: Nam primo: In ejus potestate non est legem acceptare, vel rejicere, quae tam in foro externo, quam interno tenetur legi obedire: sed populus tenetur obedire legi justae & rationabili: ergo. Secundo. Si obligatio legis penderet ab acceptatione subditorum, tunc potestas legislativa magis esset in populo & subditis, quam in Principe & Legislatore: quia illi habet auctoritatem legislativam, à quo dependet, ut lex obliget & executioni mandetur: sed hoc penderet à populo: ergo. Tertio. Si populus transfudit in Principem absolutam potestatem gubernandi, & leges ferendi, tunc etiam se abdicavit omni illa potestate: ergo illa potestas non amplius dependet à placito populi. Quarto. Si Principi legem justam condenti populus justè posset resistere, utrinque daretur bellum justum: sed hoc est absurdum: ergo.

Nec obstat primo textus Gratiani ex D. Augustino c. *istis* §. *leges. dist. 4. leges instituntur, cum promulgantur; firmantur, cum moribus mentium comprobantur*: sensus enim est, leges firmari per usum & acceptationem populi firmitate facti, non juris, & secundum perfectionem accidentalem, quam lex ab exercitio & usu subditorum accipit, ne vigor ex ipsis non usu, vel contraria consuetudine enervetur.

Nec obstat secundo, quod multa leges etiam Ecclesiasticae dicantur non esse receptae: Nam sensus non est, quod arbitrio populi legum obligatio fuerit excussa, earumque valor ablati: sed quod, cum continerent notabile gravamen, neque de Legislatore prudenter praesumeretur, quod grave onus populo voluerit imponere, illa leges in provinciis, aut dioecibus non fuerint promulgatae, & sic cum tacita coiventia & consensu Legislatoris earundem executione suspensa, contra ipsas denique praescriptum fuerit.

Quo sensu etiam interpretandus est textus c. *de Clericis conjugatis*, ubi Sum. Pont. pro sufficienti causa Gracos Sacerdotes excusante à voti continentiae agnoscent, quod Orientalis Ecclesiae votum continentiae non admisit.

Ubi tamen observandum, in pluribus regni conditione habenas regni Principibus à populo delatas fuisse, ut ipsorum leges & statuta non nisi addito populi consensu obligarent, quo casu populo ad legis valorem populi consensus requiritur, prout in regno Arragoniae & Lusitaniae praedicari testantur Palaus, Granado, & alii. Res autem tamen advertunt Salmanticenses, tunc non esse dependentiam Principis à populo in acceptanda lege condita, sed in ipsa lege condenda, eò quod populus in translatione suae potestatis mixturam à Monarchico, & Aristocratico, vel

Democratico statu elegerit,